

TAJANSTVENI DJEČAK WILLIAM

Bila je zima. Prava, tmurna i hladna. Ulice su bile prekrivene bijelim, gustim snijegom koji je iz dana u dan sve jače padao. Ceste su bile neprohodne, a stanovnici Ulice Grimloch nezadovoljni i nestrpljivi. Iz njihovih kuća na ulicu često bi se čuli povici nezadovoljstva. Vrijeme im nikako nije išlo na ruku. Posao, škola, odlazak u nabavku bili su jedva izvedivi. Na jednom prozorčiću u istoj ulici sve je bilo drugačije. Samo se od tamo mogla osjetiti pozitivna atmosfera u to ne tako pozitivno vrijeme. Na prozorčiću bi se svakoga dana mijenjali obrisi i oblici različitih predmeta i pojava. Nizale bi se tako životinje: labud, sob, zec, lav, pojave: kiša, snijeg, grmljavina, te predmeti: ljestve, škare, kapa... Svakoga dana crteži bi bili napredniji, sa više detalja, linija i uložnog truda. Iako je vani sve bilo tako tmurno i sivo, prozorčić te sobice sjajio je vedrinom i toplinom. Razlog tomu bio je dječak William kojemu je srce bilo veliko kao kuća. Svakoga dana osjećao je toplinu oko svojega srca te je bio sretniji nego ikad prije. Veselim tonom započinjao bi svaki dan te mu je vrijeme brzo prolazilo radeći ono što najviše voli. Nekada mu se činilo da dan ima premalo sati jer nije stizao napraviti sve što si je zadao. Posvetio se crtanju i rađenju oblika na prozoru, papiru, zidu te gdje god bi stigao. Puno je vježbao i trudio se biti iz dana u dan sve bolji i bolji. Znao je da mora opravdati očekivanja Noćnog Vrtlara - osobe od koje je učio. Osobe koja mu je u ne tako davnom vremenu bila sve na svijetu. Bio je to prvi put kada je osjetio ljubav i osjećaj pripadanja, pa je mislio da sanja. Bilo mu je toliko dobro i bio je ispunjen srećom. No, na žalost, život je i ovoga puta bio nepravedan. Noćni Vrtlar vrlo je brzo otišao iz Willimovog života. Tiho i bez riječi. William je prvo bio u nevjerici. Vrlo nesretan i utučen. Pogodilo ga je što se nisu stigli ni oprostiti. Pitao se zašto se najgore stvari baš uvijek njemu moraju dogoditi. Plakao je danima te nije mogao doći k sebi. A onda se dogodio preokret.

Bilo je subotnje popodne. William je ležao u krevetu te razmišljao o Noćnom Vrtlaru.

„Nisam ga stigao niti upoznati...“ – obraćao se sebi William, pa nastavi.

„Pa ne znam ni tko je on, ni kako se zove, gdje živi, te na koncu zašto me napustio?“ – sa čuđenjem je propitkivao.

„A i škare? Što bi to trebalo značiti? Zašto mi je baš njih ostavio?“ – pitao se.

Dok je tako bio sam u sobi, pokušavao je odgovoriti na sva postavljena pitanja. Mučio ga je i dalje razlog odlaska Noćnog Vrtlara, ali se dosjetio da su škare sigurno znak njegova

pomaganja pri oblikovanju skulptura od drveća. Tako promišljajući, oko srca mu se uvuče neka toplina. Na lice mu dođe osmijeh, a cijelim tijelom obuzme ga sreća. Sada je samo svaka pomisao na Noćnog Vrtlara bila pozitivna i sjajem obojana. Shvatio je kako je tada prvi put u svojem djetinjstvu bio istinski sretan, a sve zahvaljujući slučajnim susretom s potpunim neznancem. Ipak mu je bilo drago te je uvidio kako bi se trebao prihvatiti posla.

„Ako je Noćni Vrtlar baš meni pustio škare, to je znak njegovog povjerenja u mene.“ – rekao je William te nadodao „To bi značilo da se moram „baciti“ na posao i krenuti istim putem.“ – zaključio je.

Povirio je u svoju ladicu, izvukao je sve moguće papire, kartone, bojice i pribor koji je imao te krenuo skicirati. Crtao je prvo jednostavne oblike, linije te ih bojava pa naposljetku rezao škarama. Trudio se da što realnije prikaže svaki predmet koji je zamislio. Bio je perfekcionista te je htio da sve bude baš kako je bilo i kod Noćnog Vrtlara. Smetalo bi mu ako bi neka linija ispala deblja nego što je on to predvidio. Smetala mu je i najmanja, čak okom nevidljiva greška. Htio je da svi njegovi radovi budu najbolji jer je jedino na taj način mogao ispuniti očekivanja Noćnog Vrtlara. Sate i sate provodio je vježbajući u svojoj sobi. Kako je vani bila zima, i nije se moglo izaći na ulicu ni igrati, ni šetati, ni oblikovati drveća, sobica mu je bila idealna za unaprjeđenje kreativnosti. Znao je da prvo mora krenuti od manjih stvari, te kada to usavrši može preći na izradu oblika sa škarama. William je bio toliko predan i požrtvovan svojem radu. Sam si je postavio visoku ljestvicu jer je sebi htio dokazati da može. Uvijek je bio vrijedan i dobar dječak, no nikada nije „zagrizao“ kao sada. Cijelo vrijeme dok je radio obuzimao ga je osjećaj topline i radosti. Bio je sretan i oblikovao je s guštom. Naučio je jedan novi posao za koji je imao poticaj.

„Kada se još bolje usavršim, mogao bih poput Noćnog Vrtlara uveseljavati ljude.“ – pala mu je ta misao na pamet.

No, ubrzo je shvatio da prvo mora završiti školu te odrasti kako bi mu se planovi za budućnost dobro posložili. Vrijeme je prolazilo, godišnja doba su se izmjenjivala. William je uvijek bio isti. Radišan, marljiv i vrijedan. Išao je u školu, učio te tu i tamo pomogao susjedima oko kućanskih poslova. I kada se znao vratiti kući jako umoran, uvijek je ostavio onaj zadnji atom snage za vježbanje oblikovanja skulptura. Nikada ga kroz sve te godine nije napustila želja za crtanjem, oblikovanjem i kreativnim izražavanjem. Jednostavno se taj poziv javio još u djetinjstvu nakon

što je upoznao Noćnog vrtlara. Iako je bio predan i drugim obavezama koje su uslijedile tijekom njegovom odrastanja, ovo ga je uvijek pratilo. Po zimi je njegov prozorčić bio najljepši. Jedino bi se iz toga kutka u tmurnim danima vidjela radost. Ocrtan različitim oblicima i uzorcima napravljeni ljubavlju. U proljeće i ljeto slična stvar. William se ohrabrio te je počeo izrađivati male skulpture od grmlja unutar Ulice Grimloch. Ljudi su to primijetili te s nestrpljenjem čekali novi dan kada će svanuti i nova iznaneđenja. Nisu znali tko je umjetnik istih, no bili su ugodno iznenađeni. Pretpostavljali su da je to osoba koja ih je prije na isti način uveseljavala. Dakako, mislili su na Noćnog Vrtlara no nisu znali da on ima sljedbenika. William je bio tajnovit. Kada bi pala noć, tiho bi se iskrao i nečujno oblikovao grmiće po ulicama. Škare su mu i dalje služile te nikada nisu zahrđale. Kao da su bile magične. Koji god oblik je izvježbao u sobici, uspio bi prenijeti i škarama na grm. Bio je zaista sretan onime što radi, a pogotovo kada bi ujutro promatrao ozarena lica stanovnika.

„Mama, tata, vidite!“ – čulo bi se rano ujutro iz susjednih kuća.

„Kako je ovaj lav dobar!“ – uskliknula bi nekolicina.

„A tek ovi labudovi...“ – dodali bi drugi.

Sve je to sa smiješkom promatrao William s prozorčića svoje sobice. Iako naizgled običan prozorčić, kada se virne kroz njega ima se što i vidjeti. Kreativnost i inovativnost najbolje su opisivali taj prostor. Williamu je bilo milo što ljudi prepoznaju talent i što su svakoga dana oduševljeni novim oblicima. Kada ih se tako čuje da su poletni i ushićeni, onda je William svjestan da dobro obavlja svoj posao. Svjestan je da je i dugo, dugo vremena utrošio da se njegovi radovi pokažu u što boljem svjetlu. Trudio se te svakoga dana smišljao nove oblike kojima bi mogao zadiviti stanovnike. Bio je ponosan na sebe i učitelja koji ga je podučio zanatu.

Vremenom se William još više trudio i još jače radio. Bio je vrlo zadovoljan kako mu ide posao, no cijelo vrijeme kao da mu je nešto nedostajalo. Nije bio ispunjen do kraja, a onda se dosjetio.

„Pa da! Sada mi je sinulo!“ – uskliknuo je.

Sutradan dok je cijeli gradić spavao, William je marljivo radio. Potrošio je cijelu noć kako bi napravio remek – djelo. Pazio je na svaki detalj, na svaki listić i svaki pokret škarama. Bilo mu je teško, jer se još nikad nije usudio napraviti tako veliku skulpturu. No, nije se žalio. Sa osmijehom na licu i toplinom u srcu sve mu je bilo jednostavnije. Kada je dodao još zadnji

detalj, s ponosom se spustio sa ljestvi i pogledao prema gore. U očima mu se pojave suze radosnice. Prisjeti se ponovno trenutka kada je prvi puta bio istinski sretan. Može se reći da je nakon dugo vremena, William ponovno osjetio takvu sreću i zadovoljstvo. Tu iskricu koja mu je prolazila cijelim tijelom.

„Nadam se da ti se sviđa...“ – nježno je rekao William „i da sam ispunio očekivanja.“

Još je jednom pogledao skulpturu, a zatim polaganim, ali veselim korakom otišao doma.

Ujutro kada se probudio, imao je što za vidjeti. Cijeli grad bio je na nogama. Toliko ljudi, buke i žamora rijetko kada se moglo doživjeti u Ulici Grimloch. Stanovnici tog malog gradića više nisu bili tmurni i sivi, već veoma sretni. A svačiji pogled bio je uperen u samo jednu točku. U predivnu, veliku skulpturu koju je William požrtvovno i marljivo radio cijelu noć. U lik Noćnoga Vrtlara.

Sljedeće dane, William je mogao primijetiti je da su ljudi sretniji, smireniji i više ispunjeni pozitivom. Očito su im male stvari bile potrebne kako bi u njima potaknule pozitivne emocije. U užurbanom svijetu, često zaboravljaju na one sitnice koje mogu čovjeku popraviti dan. Ljudi se okreću negativnim stvarima te im se brzo raspoloženje mijenja. Posao, škola, odlazak u kupovinu nameće im grč u želucu i zaboravljaju se veseliti prirodi, suncu, leptirima, pa čak i snijegu. Svako doba nosi svoje. Sva sreća da su izmjene godišnjih doba u Ulici Grimloch ostavile našeg Williama. Dječaka kojemu djetinjstvo nije bilo nimalo lagano, a opet je uspio najbolje od svega napraviti. Od trenutka upoznavanja sa Noćnim Vrtlarom znao je da jednog dana i on želi usrećivati ljude. Bio mu je to poziv kojega je slijedio. Kako je uvijek bio povučen i sramežljiv, nije htio da se otkrije tko izrađuje nove skulpture. Bilo mu je samo bitno da se ljudi raduju i podržavaju promjene. Ne treba imati ni puno novaca ni slave kako bi postali uspješni. Dovoljan je samo jedan komadić dobre volje i želje. S tim komadićem se onda može napraviti puno. Onoliko koliko je napravio i William.

DAJANA WEISS

6. SEMESTAR / UČITELJSKI STUDIJ